

HỒI KÝ MỘT CHUYẾN ĐI

Ngày 31/08/2005

Mình nôn nao chuẩn bị cho chuyến đi, mua một số quà cần thiết mang lên xe, quà cho Lệ A đã mua trước với Bồ Hồng. Chị Hương không đi được mình cũng buồn! Mỗi chuyến đi đều không có đủ các bạn như nhau. Khi vắng bạn này, lúc có bạn kia, số bạn đi không lập lại danh sách như nhau. Mình muốn tất cả cùng thuận lợi sắp xếp cho mỗi lần đi mà không bao giờ được, vì ai cũng có hoàn cảnh riêng.

Chuông điện thoại reo liên tục, cả nhà cười biết là của mình. Bồ Hồng gọi hỏi: "Y vậy hả máy?- ừ, y vậy", rồi thôi, mình hẹn 9 giờ xe đón. Tin Yến Châu đi được làm mình rất vui. Mít Chút không đi được vì từ Cần Thơ mới về còn mệt, mình thay thế bé Thúy (cho đừng uống chỗ trống mà Thật có con đi theo cũng tiện). Nhưng xé chiều Chút đổi ý là đi được, mình đành nói thật là lỡ báo Thúy đi rồi. Chắc Chút buồn mình lắm, Chút nói sẽ gửi mẩu thái cho bọn mình qua Yến Châu. Thanh Diệu đi khám bệnh về báo tin lúc 13g40 rằng: "kết quả tốt, không sao cả", nghĩa là Diệu vẫn đi được, mình thở phào nhẹ nhõm cả hai cho Diệu. Quân định rút tên cho chị Chút đi nhưng mình nói Quân thế chỗ chị Ngâu, Quân đi để có con trai trên xe và để chụp hình.

5 giờ chiều Kim Hồng xuất hiện tại "công ty" của Hoàng chứng tỏ sự nhiệt tình của bạn, lòng mình vui làm sao! Sau đó mình xuống rước Kim Hồng về nhà.

8 giờ tối đã xong, ngồi chờ xe đến, xôn xao, lảng xảng cho một chuyến đi... Tối qua Thúy Đình gọi điện chúc các bạn đi vui vẻ và thăm Lệ A, mình báo cho Kim Hồng nghe. Thúy Đình chu đáo lắm, mình nghe thương từng ý tứ, cá tính của mỗi bạn; bạn nào cũng có những điểm riêng để mình nhớ, mình thương.

9g20 xe đến, ào ra xe chất hàng, túi xách linh kinh, bé Lộc nhận bê bình nước lọc nặng nhất, cả nhà cùng tiến ra xe. Nhìn trong xe, qua ánh đèn đã có Xuân Lai cùng cháu ngoại, Thật cùng bé Thúy, Liên (em dâu Lệ) từ bên nhà mẹ Tư cũng lần lượt lên xe. Xe khởi hành, và mình trong tâm trạng ngổn ngang khi tạm đi xa vài ngày- Chuyến đi khuya để làm mình nao lòng hơn chuyến đi ban ngày...

Trên con đường Yersin, từ xa Bồ Hồng đã nhìn thấy xe rà lại, tiến thêm 200m tới ngã ba dốc Bung Cải, Thanh Diệu ngồi thu lu trước tiệm bán mền gối. Vòng Ngã Sáu hướng về đường Nguyễn Trãi rước Yến Châu. Xe qua ngã tư Quốc Tế quẹo Lý Thường Kiệt để xuống Phú Văn đón Vân- Vân đang chờ đợi và ai cũng tưởng Nét đưa Vân đi nhưng Nét mới vào nhà. Xe dừng lại trước nhà Thúy Trần rước Bền- Bền là người ở xa nhất, Thúy Trần tiến ra xe, ai cũng thắc mắc sao Thúy không đi?. Thúy cười hòa: "Vì ở nhà chỉ có mình tao là con gái, mà tụi bây đi lâu quá"

Ngang chợ Lái Thiêu, từ xa thấy rõ Oanh mặc áo khoác đen có cả chồng con cùng đứng chờ. Khó khăn lắm Oanh mới thu xếp được để đi chơi xa như thế này, quý ơi là quý! Xe đến tua 18 thấy ba bạn đang ngóng chờ, đã trễ hẹn. Mình sợ Lệ B cần nhân nên lui xuống ghé sau để né. Ai dè gặp bạn đồng và trong không khí ấm cúng, giờ giấc đêm tối thế này vui quá quên cả trách cứ bạn bè.

Xe vòng ra ngã ba cầu Ông Bó về Biên Hòa, lên Dầu Giây rẽ hướng về Đà Lạt. Trên xe râm râm ồn ào mạnh ai nấy nói. Kim Hồng bắt đầu than đói bụng, mình đang ôm khư khư túi bánh mì chả, Bền cũng mua bánh mì nem Mỹ Liên nhưng ai cũng muốn nhắm mắt, nói chuyện nhiều hơn ăn uống. Xe dừng lại nghỉ máy xả hơi tại cây xăng. Tươi mắt chưa tỉnh trong đêm tối chỉ Bền: "Em này là em Lệ A đây hả?"- Bền trả lời: "Không dám em này đâu"- Mọi người được một phen cười tỉnh ngủ.

Ngày 01/09/2005

Xe đến ngã ba Bông lai lúc 2g30 sáng nhưng trời mờ tối (người cỡi Bông Lai nên phải đi giờ không người trần gian nhìn thấy)...

Bọn mình gõ cửa, vợ Nguyễn mở hé cửa thăm dò, Lệ A chạy ra tóc đang cuốn ống đờ mi đang dỡ... Lần này Lệ không nức nở như kỳ gặp đầu tiên nhưng lộ niềm vui thấy rõ. Lệ A đưa đoàn người xuống nơi nghỉ dưỡng xuyên qua những phòng và giữa hai gian nhà phải qua con đường giữa trời bao la. Nệm chần đã sẵn sàng, nằm ịch xuống khỏe ơi là khỏe! Thu xếp hành lý gọn gàng lại trở lên ăn cháo, uống sữa đậu nành. Lệ A thật là chu đáo! Ăn uống tận tình, nói chuyện qua loa cả bọn trở về "hậu liêu" an nghỉ lúc 4 giờ sáng.

Tưởng ngủ đến trưa, ai ngờ trở dậy đi picnic. Cơm nắm, xôi gà, bò nhúng dấm...chất lên xe. Đoàn hướng về Đà Lạt, có anh Hùng quay phim theo xe. Qua giới thiệu của anh Tư tài xế, đoàn ghé thác "Da rên la"- "đi hồi hậ, về hồi hận", một số người không tin sức khỏe của mình nên ở lại. 10 người(chiến sĩ)đổ bộ xuống thác hăng hái và thích thú vì khám phá bất ngờ các loại hoa quá quyến rũ- hàng cây mimosa, cẩm tú cầu, hoa cúc đan xen nhau. Mẹ con Thật say mê chụp ảnh, con đường xuống thác quá đẹp, ai cũng trầm trồ hồ hởi được khám phá thiên nhiên. Đến chân thác nghe còi lòng mát rượi, nước trắng xóa tung lên tận đầu tóc mặt mũi. Giai đoạn này chưa "rên la". Ai cũng lo ngắm nghía cảnh thiên nhiên hùng vĩ.

Bắt đầu trở về, người đầu tiên xách giày là Bền, rồi đồng bệnh có Bò Hồng dấu hiệu đau nhức ống chân, nói chuyện yếu dần, ráng từng bậc từng bậc. Diệu và Yến Châu phải "hộ giá" Thật. Bây giờ đang "hồi hận" đây!. Cả bọn nhìn nhau ngậm hỏi:"Làm sao trở lên?" Nhưng rồi sau đó cùng "thê quyết chớ lui", cuối cùng tất cả an toàn trở về tới bến mà không dám "rên la".

Thác Datanla bị mười người hùng che khuất !!!

10g20 xe chạy vào TP Đà Lạt. Chạy lòng vòng để tìm trường Đại học cho Lệ B nhìn lại kỷ niệm xưa –một thời sinh viên, dấu ấn khó quên, lòng Lệ B có chùng xuống không? Xe tiến lên đồi Mộng Mơ tìm chỗ ăn trưa (mộng mơ nhưng vẫn đói bụng phải ăn). Bày soạn ra, đốt lò lên, trái chiếu, chén đĩa lách cách nhộn nhịp...

Nga, Yến Châu, Lệ B thì thảo nhỏ to đi tìm địa điểm "khó nói ra". Diệu lo soạn mâm chay. Sau đó thi nhau nhúng, quán, gắp, nói cười thoải mái. Ở đâu xuất hiện anh "tiếp thị bánh mứt" chào hàng làm quen bằng một câu "rớt" xuống vực sâu : "Các cô đây cũng 60, sáu mấy?". Nga phản ứng : "Em ơi! Em muốn mấy cô mua hàng mà đoán tuổi vượt mức thể này ai nghe vui mà mua"...trong cuộc sống, giao tiếp bằng lời ăn tiếng nói không phải dễ dàng. Kinh doanh mà tuyển nhân viên thế này là thất bại...

Trên đồi Mộng Mơ : ... Ôi đói quá, chuẩn bị ăn trưa thôi.

Cái bụng đã no, thức ăn còn, dư âm buồn ngủ vẫn còn, trời chuyển mưa... tất cả lo thu dọn “chiến trường”. Gấp rút

khuôn hàng lên xe, từ giã ngọn đồi và ghé vào Hồ Xuân Hương, lúc này ai cũng mệt mỏi, buồn ngủ bắt đầu. Trời lát phát mưa, chụp vội vài tấm hình sau đó bàn nhau trở về nhà...

Đã xế chiều, ngủ thì ngủ, nói chuyện vẫn nói. Chiều tối ăn cơm xong về hậu liệu thư thả nói chuyện tâm tình. Lệ B mở màn chương trình văn nghệ bằng bài thơ “Tuổi 50”. Nga cũng nhớ có bài “Tuổi 50” nhưng khác với bài Lệ B ngâm lên:

*“Tuổi 50 chênh vênh đỉnh đèo
Thở phào phía sau, giật mình phía trước
Chẳng thể lùi cũng không dừng bước
Trên con đường chỉ một hướng đi
Thời gian thật lạ kỳ
Nửa thế kỷ qua vèo chớp mắt
Tuổi thơ bầu trời trong vắt
Đôi màu mây xám băng khuâng...”*

Tuổi năm mươi là như vậy đó... Rồi Thật hát bài “Huế tình yêu của tôi”, Xuân Lai bị chỉ điểm phải hát bài “Chiếc khăn tay” làm

cháu ngoại mét liền không thương xót :

“Bà Diệu, Bà Diệu, bài hát đó là của con mà” - cả phòng cười vang. Bà xẩm Yến Châu tới lượt rao kiểu cũ “Bánh bò, bánh tiêu”, hình như chất giọng rao so với mấy mươi năm trước vẫn y vậy. Thật không nín được cười, bỏ lẩn rồi gập người lại để kềm. Thầy bói Tươi hát bài “Cháu lên ba”, anh Tư tài xế đang đánh cờ phải ca bài vọng cổ, Nga cười 2 kiểu: máy xe nghệt xăng và gà tây kêu.

Buổi chiều bên hồ Xuân Hương.

Đêm trôi qua, định ngủ sớm bù cho đêm trước nhưng ai cũng tận dụng cuộc gặp gỡ hiếm có này để thì thầm tâm sự, trao đổi chuyện “ngàn lẻ một đêm”. Nhưng rồi cũng mệt mỏi nằm la liệt ngáy khò khò...

Ngày 02/09/2005

Trời chưa sáng, không vội vã thức dậy vì chiều mới lại đi chơi, cả phòng vẫn tỉnh giấc vì Yến Châu và Bền rì rầm, sột soạt túi nilong ghi ghi, chếp chếp số điện thoại. Kim Hồng bật dậy kể chuyện con trai đi du học mà băn khoăn việc nấu nướng. Mẹ hướng dẫn theo cách “nhắm”, “khoảng” mà con thì đòi chính xác số liệu khoa học. Con của các bạn đa số đều ngoan, thành đạt mình rất mừng, đó là phước đức cho các bạn. Mình không có con để kể nhưng qua gương tốt của những câu chuyện mà Thật, Nàng khiêm tốn như lời an ủi, tâm sự với mình về các con, mình đem ra nhắc lại để trao đổi kinh nghiệm cho nhau, gần nhau, thương nhau và hiểu nhau hơn. Từ đó gắn chặt tình bạn bè bao năm xa cách...

Án sáng rồi ăn trưa, gần 2g lên xe, khởi hành tiến lên Đà Lạt lần nữa. Nơi ghé đầu tiên là Thiền Viện Trúc Lâm, cảnh đẹp hùng vĩ làm ai cũng trầm trồ. Chầm chệ, chần chừ, mua quà lưu niệm để kéo dài thời gian chờ. Bình đưa anh Hùng quay phim chạy theo. Hồi hã lên chùa trước, mặc sức kêu Quân ghi lại hình ảnh tùy ý thích mà lựa chọn cảnh vật, loại hoa ưa chuộng.

...muộn phiền xin gởi cho đời.

Theo bậc thang xuống hồ Tuyền Lâm, anh Hùng đã xuất hiện bắt đầu quay. Lệ A chụp song đôi từng bạn một, Lệ B nghiên cứu hoa, đoàn người có lúc đi có lúc dừng chân lấy sức, có lúc trầm tư lý lẽ đạo đời. Riêng mình nhớ đến anh Ngọc khi cùng vợ con ra đây đã về khen nức nở, nơi anh từng đặt chân đến, bây giờ anh lại khuất xa rồi – sự vô thường của cuộc đời... Khi cả đoàn cùng đứng bên hồ chụp ảnh, quay phim Nga lỡ lời nói ở đây có nhiều sư Thầy theo dõi, du khách hái hoa, xả rác là xuất hiện nhắc nhở liền. Nga nói lớn sư thầy “Thích Giác Hoi”, “Thích Đủ Thứ”, ai ngờ gần đó có hai vị sư mặc áo vàng đang ngồi, anh Hùng hú dọ: - Vị sư đó đang sắp “hình sự” với Nga. Cả đoàn nửa tin, nửa ngờ cùng giải vây, hộ tống Nga thoát qua trạm gác

*Bên hồ
Tuyên
Lâm –
bình an
tự tại.*

(Anh Tư, Quân, Thúy, K.Hồng, Thật, Bền, Y.Châu, Oanh, Bồ Hồng, Tươi, X.Lai và cháu ngoại, Vân, Gám, Lệ B, Liên, Lệ A, Nga, Diệu)

Sau giờ phút dạo bước ngắm cảnh, lưu luyến đoàn lên xe vòng xuống đường chính đi thêm vài điểm cho Yên Châu, cho Tươi biết thêm “Đồi thông hai mộ”. Ghé nhanh qua “Thung lũng tình yêu” chụp duy nhất chung một tấm hình là đã chiều xuống.

Trời se lạnh, chợ Đà Lạt đêm lễ nườm nượp người là người. Anh Tư hẹn 8g tối tại nhà hàng Hải Sơn. Các bạn chia nhóm nhỏ theo Thật lựa áo khoác, theo Lệ A mua áo len, Lệ B đi lòng vòng gần chỗ đậu xe. Mua bán chọn lựa râm ran, gấp rút, trả giá lạ mà vui om sòm đầy lôi cuốn.

Đến giờ hẹn Quân tìm nhóm Gám, Tươi trở về mới hay còn sót Kim Hồng. Quân báo là Kim Hồng nhắn hẹn ở Hòa Bình. Khi gặp nhau ở Hòa Bình K.Hồng kể lại kế hoạch tự bảo vệ mình nếu lỡ lạc nhau (mua bánh mì ăn trước chống đói, tìm khách sạn ngủ...), sau đó điện về nhà hỏi chị Hương để truy ra số điện thoại Quân. Các bạn ngỡ ngàng, vỡ lẽ ra là sự việc rất nghiêm trọng, thêm một bài học cho tổ chức.

Đoàn về đến nhà ăn tối để thanh toán thức ăn do Lệ A mua quá nhiều. Anh Hùng đem phim tới chiếu tạm vì chưa lồng nhạc, những hình ảnh trước mắt được ghi lại bất ngờ và thích thú. Ai cũng thấy mình đóng phim một cách tự nhiên không có đạo diễn. Cuộn phim ghi lại một kỷ niệm khó quên – cảnh thầy bói Tươi bưng ly chanh muối làm cho các bạn không kềm được tiếng cười. Hết phim, chia tay trở về hậu liệu sắp xếp hành trang dần dần, giới thiệu sản phẩm mua được...rồi ai nấy chìm vào giấc ngủ.

Ngày 03/09/2005.

Buổi sáng tiếp tục vài câu chuyện chưa hết, lên ăn sáng không khí vui vẻ nhưng trầm lắng hơn hôm qua. Vui vàng, lưu luyến hẹn hò, từ giã, xếp gọn hành lý mang ra xe. Đoàn người tùm nập năm tùm ba nói nói mà ít cười, dàn hàng ngang chụp hình lưu niệm. Anh Tư dành cảm máy để Quân có ghi hình cùng các chị, bảng hiệu BÌNH lộ ra trước nhà Lệ A, sau này qua hình để nhớ.

Ảnh kỷ niệm trước nhà Lệ A - Chìa tay trong lưu luyến ...

Xe lăn bánh...Lệ A ôm hôn từng người, nước mắt ràn rụa, mình lên sau nhìn Lệ mắt hút dần qua cửa kính, Lệ vẫy vẫy tay chào mình nghe ngậm ngùi làm sao!

Đến chợ Đức Trọng mua hàng tươi làm quà cho gia đình nhét đầy những khoảng trống còn lại trên xe, không có chỗ để chân, chưa tính phải ôm trong lòng. Vậy mà vẫn ghé Bảo Lộc mua trà và chuối. Hành trình tiếp tục, anh Tư giới thiệu địa điểm mới : TRÀ TIÊN Trung Nguyên.

Khung cảnh bài trí quá đẹp, cổ xưa mà tân kỳ (cổ xưa ở ngôi nhà cổ, tân kỳ ở nhà vs). Từng bước, từng bậc theo cô thuyết mình dẫn đi tham quan các khu vực, sau đó mời đoàn uống trà. Mạnh ai nấy nghe, ngắm, thưởng thức và quyết định mua nhiều hay ít tùy ý. Trong lúc uống trà quên mất lời cảnh giác của anh Tư...

Hành trình lại tiếp tục, không xa lắm, Oanh gọi mình: “Chị Nga, em nghe mệt quá, tề tay chị xoa dùm, đừng báo các bạn biết”. Mình và Tươi thay phiên nhau trị liệu theo sự thúc hối, chỉ dẫn của Oanh. Vẫn y vậy, mình quỳnh lên phải cho Oanh dờ chỗ, Oanh lên băng nhì giữa Lệ B và Yến Châu. Cũng cách trị như mình, chỗ ngồi thoáng hơn Oanh vẫn mệt và gọi nhắn “Con tao, con tao” làm Lệ B thất kinh chớp mắt khóc. Lệ B lấy hết sức đánh vào tay Oanh (như đánh ghen, Quân nói như vậy). Oanh vẫn nghệt thờ, xe dừng tại miếu Ba Cô đầu chân đèo, chủ quán phụ chữa trị nhiều phương pháp, Thật cạo gió, vẫn còn tề.

Đoàn bàn nhau lên xe tìm trạm xá cấp cứu. Xuống đèo, Oanh hối chạy mau sợ không kịp, may mắn quá, có nhà BS Đường ở thị trấn Madaguôi. BS phụ sản mà vẫn chẩn đoán đúng bệnh vì

Oanh bị hạ calci, bệnh đơn giản nhưng không có kinh nghiệm thành ra bạn bè một phen đứng tim. Sau khi tiêm thuốc Oanh tỉnh lại liền, Lệ B ở lại chăm sóc. Đoàn chia hai nhóm ăn chay và ăn mặn, mua cho Lệ B hộp cơm chay.

Gần 1 giờ trưa, hộ tống Oanh ra xe, “hoàn hồn” cho bao tử lần tâm trạng lo âu. Ai cũng thở phào nhẹ nhõm. Vậy là Oanh thoát chết, Oanh mà chết mình cũng chết, các bạn cũng chết. Không phải ái ngại với gia đình Oanh đâu mà mình không chịu nổi phải mất đi một người bạn như Oanh : đầm thắm, từ tốn, Oanh như “con mắt thắm về lâu”- người xưa hay nói. Tiếng nói chuyện trở lại bình thường như cũ và hình như có phần hơn vì đã nén mấy tiếng đồng hồ. Oanh bây giờ là đề tài cho các bạn chọc ghẹo...Xe chạy êm êm, mọi người hình như ngủ hết rồi.

Hơn 3 giờ tới ngã ba Dầu Giây, Bền đã chọn rón dặn tài xế ngừng ở ngã ba Vũng Tàu. Rồi cũng đến nơi, Quân đưa chị Bền qua xe băng ngang đường. Bền đã cân thận mời trước đám cưới con trai trước khi xuống xe. Về Dĩ An cho Kim Hồng và Yến Châu đón xe về Sài Gòn, sau đó Oanh về nhà tại chợ Lái Thiêu, cười tươi hơn rồi nhưng còn xanh xao lắm. Nhìn hút trong tiệm vải mình thấy Oanh vẫy tay chào. Xe đưa Lệ B về Nhị Bình nên Gám, Tươi đi luôn. Lần đầu Lệ B đi chơi xa với bạn không có anh Tâm, Lệ B đã “cách mạng” cho bản thân mình. Rồi xe vắng dần, Vân xuống ngã tư Phú Văn. Nga và Quân về nhà trước, anh Tư mới chạy đi đường Yersin theo từng thứ tự cho các bạn về nhà. Chết hàng xuống xe, chuỗi toi tả, bơ bàm dập và mình phát hiện bỏ quên bình nước khoáng ở nhà Lệ A...đành chịu vậy.

Thế là kết thúc chuyến đi lúc 5 giờ 30 chiều 03/9. Đêm đến trong giấc ngủ hơi đau nhức chân tay nhưng vẫn mang theo tiếng nói, cười – dư âm của các bạn vào trong giấc mộng của mình.

Cảm ơn cuộc đời đã cho mình sức khỏe đủ, cho mình gặp lại những người bạn tốt để cuộc sống mình có ý nghĩa hơn, vui vẻ hơn và mình sẽ chờ những cuộc họp mặt tiếp theo nữa...Chào tạm biệt!

NGUYỄN THỊ NGÀ

(Viết cho bạn bè A2, A3 khóa 9, cho Kim Nên, Kim Oanh, Kim Dung, Minh Lan, Vương Gái, Bì Nguyễn, Phụng B, Tiếp Nguyễn, Đặng Sáu để cùng nhớ cùng thương).